

Hồi 5

Lỡ Tay Đâm Chết Gái Hồng Nhan

Vi Quân Hiệp nói tới đây, chàng chợt nhớ tới mình mấy bữa nay, gặp toàn chuyện kỳ dị và có thể nói rằng mọi chuyện đều do Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ mà ra. Cả những điều Lao Tất Hỷ đã nói với mình, mình cũng chẳng hiểu gì cả.

Chỉ có lúc lão sắp chết nhờ mình tìm kiếm một người thì người ấy là trai hay gái lão cũng chưa kịp nói rõ.

Chàng lẩm bẩm một mình:

- Minh chỉ nghe từ lâu Lao Tất Hỷ một mình ở trên núi Thiên Sơn. Y chẳng có thân thích bạn bè nào hết. Thế mà cô này lại kêu lão bằng Lao thúc thúc. Biết đâu mình chẳng hỏi cô cho biết được một đôi điều.

Nghĩ vậy chàng vội hỏi:

- Cô nương có biết Lao đại hiệp muốn tìm ai không?

Nữ lang dương cặp mắt tròn xoe hỏi lại:

- Tìm kiếm ai ư?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Đúng thế! Tại hạ theo sư thúc dẫn một đoàn bảo tiêu đến Dương Châu...

Thiếu nữ cười lên khanh khách nói:

- Hạng người như ngươi mà cũng đi bảo tiêu ư? Buồn cười đến chết mất!

Vi Quân Hiệp không khỏi tức mình nói:

- Cô nương bảo tại sao tại hạ không thể bảo tiêu được?

Nữ lang gót sen thoăn thoắt đi quanh Vi Quân Hiệp một vòng. Thân pháp nàng không khác chi nước chảy mây trôi, dáng điệu nàng cực kỳ đẹp mắt. Nàng vừa đi vòng quanh vừa ngắm nghía Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp bất giác phát câu hỏi:

- Cô nương coi gì dữ vậy?

Thiếu nữ dừng lại đáp:

- Ta muốn coi trong mình người xem có được một phen, một ly nào đáng làm bảo tiêu không, mà ngó tới ngó lại hoài, không thấy một chút nào cả.

Vi Quân Hiệp vốn là chàng trẻ tuổi, nguyên trước chàng có cảm tình nồng nhiệt với nữ lang. Nhưng nữ lang lại ra chiều khinh khi chàng quá độ, khiến chàng không khỏi cáu giận.

Chàng dần giọng nói:

- Tại sao tại hạ không bảo tiêu được, cô nương thử nói cho nghe!

Nữ lang đáp:

- Còn phải hỏi gì nữa? Vừa rồi mới bị đụng vào chân một cái đã ngã lăn ra, bị người ta hất đi. Người mà đi bảo tiêu thì có mọc cái cánh cũng không bay được!

Vi Quân Hiệp bị nàng chế giễu thẹn quá, lớn tiếng nói:

- Dừng ám tiễn để hại người, chỉ là các tiểu xảo, phỏng đáng kể gì?

Nữ lang hai tay chắp sau lưng nói:

- Người nói thế thì ra nếu ta đường hoàng đến cướp hàng chắc người ngăn trở được.

Vi Quân Hiệp lớn tiếng nói:

- Cái đó dĩ nhiên.

Nữ lang cười nói:

- Được lắm! Bây giờ ta đến đây, người ngăn cản ta đi.

Vi Quân Hiệp tay cầm độc kiếm nói:

- Cô nương động thủ trước đi.

Nữ lang nói:

- Ta không cần ra tay trước, ta chỉ quát một tiếng là người phải chạy ngay để cho ta lấy hàng. Nào! Người có chạy không?

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng không biết mình nên cười hay là nên khóc. Vì chàng nghe thiếu nữ nói nửa ra đúng mực, nửa ra ỡm ờ. Chàng không hiểu nàng nói thật hay là nói giỡn. Cứ

nghe lưỡi nòng thì tựa hồ như hai đũa con nít diễn chơi trò cướp tiêu. Minh xem chừng nòng coi mình chẳng đáng gì hết. Chàng muốn phô trương chút tuyệt nghệ để nòng coi.

Nghĩ vậy chàng lớn tiếng nói:

- Ta không đi!

Ba tiếng vừa ra khỏi miệng. Chàng chợt nghĩ ra, bất giác tự hỏi:

- Sao mà mình ngốc thế. Rườm lời với nòng làm gì?

Thiếu nữ vẫn hai bàn tay chấp sau lưng, miệng cười tí toét đứng trước mặt chàng nói:

- Người không cút đi thì ta đánh cho người phải chạy bây giờ.

Vi Quân Hiệp rung tay lên, chàng đã rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng.

Phụ thân Vi Quân Hiệp là đại gia khinh thường lừng danh thiên hạ. Người chính là Lũng Tây Kim Long Kiếm Khách Vi Tự Phu. Vi Quân Hiệp là dòng giống kiếm thuật uyên thâm. Thanh kiếm vừa rút khỏi vỏ, một luồng kiếm quang đã bay ra tới tấp, giữa đám quầng đèn ẩn hiện một con rồng vàng năm móng tựa hồ muốn bay bổng lên trên không.

Khi tay chàng ngừng lại mới trông rõ thanh trường kiếm toàn thân đen sì, thanh kiếm này so với kiếm thường rộng hơn chừng nửa tấc, lóe ánh sáng ra trông rất kinh hãi.

Trên sống kiếm có chạm một con rồng bằng dây vàng. Vừa trông thấy nó biết ngay không phải là một khí giới tầm thường.

Nữ lang nhìn thanh kiếm nói:

- Thanh kiếm này hay đấy! Có thể về phụ đuổi quỷ được.

Nàng nói tới đây đột nhiên bật tiếng cười rộ nói tiếp:

- Ta xem ra người không nên làm người bảo tiêu mà nên đổi làm đạo nhân chuyên việc trừ ma đuổi quỷ thì hơn.

Vi Quân Hiệp không nhịn được nữa nói:

- Cô nương nên nhớ rằng binh khí không có mắt đâu nhé!

Đây là một câu nói rất thông thường trong võ lâm. Ý câu này là nói khí giới tuy ở trong tay người sử dụng, chính nó không có mắt dù người sử dụng nó không muốn hại người mà khí giới phóng ra làm chết lầm người nên đối phương cần phải cẩn thận.

Nhưng thiếu nữ nghe câu này loại lấy làm kỳ hỏi mót:

- Chà! Trên đời lại còn có thứ khí giới có mắt nữa ư? Người thử nói mấy thứ cho ta nghe.

Vi Quân Hiệp tức quá nghẹn cổ không nói được. Tay chàng cầm thanh kiếm đưa ra phía trước coi rất thông thả, thực tình chàng không muốn ra đòn gắt gao.

Nữ lang lại càng cười lớn nói:

- À! Ta coi thủ pháp người giá có làm đạo sĩ đuổi quỷ cũng không xong, mà chỉ đáng làm nghề thêu thùa thôi!

Vi Quân Hiệp không tài nào nhẫn nại được nữa. Chàng quát lên một tiếng thật to, đạp chân phải một cái, lún thấp người xuống rồi phóng kiếm ra lẹ hơn đánh véo một tiếng đâm vào lưng nữ lang. Chiêu thức này gọi là Long Săn Vân Thế, một chiêu khởi điểm gia truyền của nhà họ Vi. Về Kim Long kiếm pháp, chiêu thức này bao hàm rất nhiều biến thể vừa phóng ra, vừa nhìn động tác đối phương để vận dụng đường kiếm theo ý mình. Thiệt là một chiêu thần diệu phi thường.

Lúc này thanh bảo kiếm của Vi Quân Hiệp đã phóng ra rất nhanh mà nữ lang vẫn đứng sững không nhúc nhích. Trong khoảng thời gian nháy mắt mũi kiếm đã chạm vào áo của nữ lang.

Vi Quân Hiệp đột nhiên ngậy người ra dùng thế kiếm lại.

Nên biết rằng một khi chiêu này đã phóng ra, địch nhân dù muốn tránh tả né hữu, nhảy lên hụp xuống cũng khó lòng tránh khỏi bị uy hiếp kinh khủng, thế mà địch nhân lại không nhúc nhích thì chàng biến chiêu thế nào được?

Chàng chỉ còn phóng kiếm về phía trước là đâm chết nữ lang ngay tức khắc.

Vi Quân Hiệp đang đứng thộn mặt ra. Nữ lang lại cười nói:

- Chao ơi! Trình Giáo Kim xưa còn chém được ba búa mà sao người chỉ có một chiêu kiếm thường như vậy thôi ư?

Vi Quân Hiệp tức giận hỏi:

- Sao cô nương lại không tránh?

Nữ lang đáp:

- Hai bên đối địch, muốn tránh hay không là tùy ý người ta, sao người lại nhất định bắt người ta phải tránh? Chẳng lẽ người còn muốn người ta phải nghe lời người nữa ư?

Vi Quân Hiệp không biết nói sao. Lời thiếu nữ mới nghe tựa hồ rất vô lý. Nhưng nghĩ cho kỹ thì lại rất có lý.

Vi Quân Hiệp hăng giọng nói:

- Nếu cô nương không tránh thì tại hạ phóng nhát kiếm này, tất cô phải chết đấy!

Nữ lang thách thức:

- Người thử phóng kiếm đi. Nếu đâm được ta chết thì ta cho là người có đủ tư cách bảo tiêu.

Vi Quân Hiệp thực tình không muốn giết nữ lang, nhưng bây giờ bị lời nàng bức bách, không còn cách nào tránh được. Chàng nghiêng răng định bụng:

- Ta chỉ đâm cho nàng bị thương, chứ không đâm chết là xong.

Nghĩ vậy đột nhiên chàng đưa mũi kiếm phóng ra hai tấc nữa.

Thanh trường kiếm vừa phóng ra bỗng nghe tiếng thiếu nữ hét lên lanh lảnh:

- Á! Người đâm ta thiệt ư?

Chỉ trong một giây, người nàng lao đảo luôn mấy cái, sắc mặt xám ngắt.

Vi Quân Hiệp cả kinh giật tay về, rút kiếm ra, hỏi:

- Cô nương... cô nương làm sao?

Nữ lang tuy tay giữ lấy sau lưng nhưng người nàng loạng choạng lùi lại phía sau. Nàng lùi được ba bước thì ngã huỵch xuống đất.

Lúc này mặt nàng đã vàng như nghệ. Hai mắt nửa nhắm nửa mở, thở hồng hộc nói:

- Ta... ta với người không thù oán gì... mà người đâm ta thiệt!

Vi Quân Hiệp tiến lại gần mấy bước ngồi xuống bên nàng, trong lòng đau đớn vô cùng, chàng nói:

- Cô nương! Thực tình tại hạ có muốn đâm cô nương làm chi. Vì bị cô nương bức bách. Thực tình tại hạ chỉ muốn đâm cho cô nương bị thương một chút... Ngờ đâu nên nỗi này...!

Thiếu nữ hơi thở mỗi lúc một cấp bách thêm, miệng lắp bắp:

- Ta... không sống được nữa rồi!... Ta chết về tay người. Người tên họ là gì? Đừng để ta phải chết mà không biết tên họ kẻ thù.

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Tại hạ là Vi Quân Hiệp. Tại hạ đã nói... Trời ơi! Cô nương không chết đâu! Tại hạ phóng kiếm nhẹ thôi. Cô nương đừng sợ, tại hạ lại tìm cách...

Chưa dứt lời, người thiếu nữ run lên bần bật. Cổ họng bật lên hai tiếng ực ực. Người nàng khẽ dẩy, hai mắt trợn ngược lên rồi không nhúc nhích nữa.

Vi Quân Hiệp cảm thấy người nàng lạnh toát, chàng thực không ngờ đến vì sơ ý mà giết hại một thiếu nữ chưa từng quen biết.

Trong võ lâm những cuộc chiến đấu tàn sát xảy ra là thường. Nhưng vụ sát nhân này sinh ra chỉ vì vô ý, dù là người tàn ác bất nhân còn không đành lòng. Huống chi Vi Quân Hiệp không phải là người ác. Chàng mới bước chân và chốn giang hồ, trong lòng đầy chính nghĩa dũng cảm, hoài bão đem sở học của mình làm điều nghĩa hiệp để san bằng những bất bình ở nhân gian, tuyệt không có ý giết người một cách vô lý. Nhưng hoài bão của chàng chưa có cơ hội nào phát triển, thì đã gặp phải việc lỡ tay đánh chết người. Người bị nạn lại là một thiếu nữ diễm lệ, thậm chí tên nàng là gì cũng chưa biết thì lòng chàng ân hận biết đến đâu mà kể!

Vi Quân Hiệp nhảy đến bên thiếu nữ. Trên trán chàng những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu từ từ nhỏ xuống.

- o O o -